

Güneşe Açılan Aynalar

Dinmeyen Bir Hüznün Terapisi

Zafer Akıncı-Hakan Yalman

KONSEPT DANIŞMANI
EMİN ERSÖZ

Okuyucuya Not:

Biz bu romanı sadece bir roman olarak değil, çok önemli ve büyük bir projenin bir parçası olarak hazırladık. Projemiz bizim değerlerimizden, psikoloji-fizik-tıp bilimlerinin bulgularından ve bunları gerçek hayatta uygulanabilir hâle getirmek için yapılmış eğitimler, seminerler, radyo-tv programlarıyla romanlardan ve başka kitaplardan oluşmaktadır. Bu proje, önce kendi ülkemizden başlayıp sonra tüm dünyaya ulaşmak amacıyla oluşturulmuş bir çalışmalar bütünüdür. Projemizin roman ayağı beş kitaptan oluşmaktadır:

Güneşe Açılan Aynalar

1 Dedięimde Uyanacaksın

Kader çlemesi 1-2-3

Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine

Ülkedeki kuşlardan ne haber vardır

Mezarlardan bile yükselen bir bahar vardır

Aşk celladından ne çıkar madem ki yar vardır

Yoktan da vardan da ötede bir Var vardır

Hep suç bende değil, beni yakıp yıkan bir nazar vardır

O şarkıya özenip söylenecek mısralar vardır

Sakın kader deme, kaderin üstünde bir kader vardır

Ne yapsalar boş göklerden gelen bir karar vardır

Gün batsa ne olur, geceyi onaran bir mimar vardır

Yanmışsam külümden yapılan bir hisar vardır

Yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer vardır

Sırların sırrına ermek için sende anahtar vardır

Göğsünde sürgününü geri çağıran bir damar vardır

Senden ümit kesmem, kalbinde merhamet adlı bir çınar vardır

Sevgili

En sevgili

Ey sevgili

Sezai Karakoç

1

“(...) Ona artık eve daha erken gelmesi gerektiğini söylediğimde benim paramla idare edemediğimizi söyledi. Daha ne yapabilirim ki? Sabahın altısında çıkıyorum, akşamın sekizinde evdeyim. Ama ona ortalama bir hayat yetmiyor. Evlendiğimizde biliyordum bunu aslında. Keşke o zamanlar iyice düşünüp taşınsaydım. Geçen gün tutmuş, ‘Arabayı değiştireceğiz.’ dedi. Şimdikini alalı altı ay bile olmadı. Şirkette departman müdürü oldu. Müdür olunca arabanın değişmesi mi gerekiyor? Akşam on birden önce eve geldiği yok. Çocuğun yemeğini ben hazırlıyorum, tabii o zamana kadar karnını doyurmamışsa. Çoğu zaman annesini bile göremiyor...”

Sıkıntıyla adama baktı. Dışarıdaki soğuğa rağmen, içerisi sıcaktı. Adam ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmiş, huzursuzca koltukta oturmuş, şikâyetlerini sıralıyordu. Masanın üzerindeki eli açıp kapandıkça adamın öfkesi artıyor gibiydi. Saate baktı. Dokuza geliyordu.

“Gelirken aradım, bugün şehir dışından bir müşteri gelmiş. Biraz gecikebilirmiş. Gecenin bir yarısında evde olacak. Dün yatağa girdiğinde yorgunluktan elbiselerini bile çıkarmadı. Öylece yatıp uyudu.”

Ailedeki çatırtının ve yıkılma emarelerinin seslerini duydu. Mesleğinin başlarında onu çok etkileyen bu tür olaylar artık sıradanlaşmıştı. Duygusallığın yeri yoktu. Her şey akılcı bir yöntemle ele alınmalı, sorunun özüne inilmeli, kişiliklerin ilişkiye etkisi incelenmeli, suçu sadece anlatılan tarafta değil, anlatanda da aramalı, çözüm için seçenekler sunulmalı. Rutinleşmiş bir işin getirdiği sıkıntıyla arkasına yaslanıp, adamın sözünü bitirip bitiremeyeceğini tahmin etmeye çalıştı. Bazıları sonsuza değin konuşabilirlerdi. Bazılarının ağzından laf kerpetenle alınırdı. Bu seferki birinci gruba giriyor gibiydi. Adamın yirmi dakikadır konuşmakta olduğunu fark etti. Müdahale etmeli, görüşmeyi yönlendirmeye başlamalıydı.

“Adnan Bey, lütfen sakin olun. Sorunu teker teker ele alalım isterseniz.”

Adamın açılıp kapanan eli önce hareketsiz kaldı. Sonra kucakında diğer eliyle birleşti. Hafif bir nefes alarak geriye yaslandı. Ama göğsü hâlâ inip kalkıyordu.

“Uzun sürecek bir vaka daha.” diye düşündü. Daha iyi bir yaşam için çok çalışan ama bir türlü tatmin olmadığı için ölçüyü kaçıran bir kadın, onunla baş etmekte zorlanan bir koca ve kimsenin ne durumunda olduğundan haberi olmayan bir çocuk vardı ortada. Adamın isteklerini kadına kabul ettirmek mi gerekecekti, adam boyun mu eğecekti ya da bir uzlaşmaya mı varacaktı? Kendisinden beklenen, bu seçeneklerden biriydi. Ama üçü de gerçekleşemeyebilir ve herkes kendi yoluna gidebilir. Adamın anlattıklarından ve tavırlarından anlaşılırsa, bu daha olası gibiydi.

Kadınla ilgili birkaç soru sordu. On beş yıllık bir evlilik az değildi. Peki, şu ana kadar böyle bir sorun yaşamamışlar mıydı? Neredeyse beş yıldır böyle yürüyordu işler. Kadın daha çok kazanıyordu. Belki adamın sorunlarından biri de buydu. Çokça karşılaştığı bir sorun. Erkekler, eşlerinin kendilerinden daha fazla kazanmalarına katlanamıyorlardı. Daha fazla kazanan kadınlar, bir süre sonra evin yö-

neticisi konumuna geçiyorlardı. Erkekler, kadınların ev hanımı gibi davranmasını istiyorlardı. Onlardan yemek yapmasını, bulaşıkları yıkamasını, evi temizlemesini bekliyorlardı. Ama çalışan kadınlar, erkeklerin her dediğini yapacak kadınlar olmaktan çıkıyordu.

“Eşinizle de görüşmem gerekiyor Adnan Bey.” dedi. “Sorunu ancak birlikte gelirsiniz çözebiliriz. Sizin anlattıklarınızdan, sorunla ilgili bazı çıkarımlarda bulunabilirim. Ama bu pek sağlıklı olmaz.”

“Buraya geldiğimi bilmiyor.” dedi adam.

“Tam da düşündüğüm gibi.” diye geçirdi içinden. “Şimdi eşine durumu nasıl izah edebileceğini düşünüyor. Onu buraya getirmesi kolay olmayacak.”

“O olmadan ilerleme kaydetmemiz mümkün değil. Çünkü bana bahsettiğiniz mesele onu da ilgilendiriyor. Şu anda olayı sizin açınızdan görüyorum. Oysa onu da dinlemem gerekir.” diye cevap verdi.

“Yasemin Hanım, eşimi buraya gelmek için ikna edebilir miyim, bilmiyorum. Son günlerde artık iyice koştuk birbirimizden. Konuşmaya çalışsam...”

“Eğer istiyorsanız, onunla telefonda görüşebilirim, belki ikna edebilirim. Ama sonuçta ben onun tanımadığı biriyim. Sizin konuşmanız daha önemli.”

Saat dokuzu beş geçte adam, paltosunu giymiş, elinde iş çantası, yorgun adımlarla dışarı çıktı. Yasemin Hanım’ın sekreteri Nuran içeri girdi birkaç dakika sonra. Masadan kalkmış, kimi görüşmelerde trans amacıyla kullandığı seans koltuğunda geriye yaslanmış, ayaklarını aşağı doğru uzatmıştı. Nuran içeri girdiğinde onu bu şekilde buldu ama hiç şaşırmadı. Çünkü hemen her akşam, son görüşmeden sonra biraz dinlenirdi. Gözleri kapalıydı ama uyumadığını biliyordu.

“Yasemin Hanım, yarınki ilk görüşmeniz on çeyrekte. Öğleden önce üç görüşme var. Sonrasında da altı görüşme var. Randevu kağıdınızı masanıza bırakıyorum. Başka bir isteğiniz var mı?”

“Teşekkür ederim Nuran. Sen çıkabilirsin. Işığı kapatır mısın?”

Yalnız kalınca koltuğun hemen yanındaki sarı ışığı açtı. Bütün gün sorunlarla uğraşmış kafası, bu loş ışıktaki dinginleşiyordu. Biraz önceki adamın eşini düşündü. Saat on birde eve gelen bir kadın. Tabii o da işi erken biterse. Kendisinin de o kadından pek farklı olmadığını düşündü. Ofisten çıkıp arabaya binmesi, eve varması saat onu bulacaktı. Kahvaltılık bir şeyler atıştırıp doğru yatağa gidecekti. Oğlu eğer bilgisayar oyunu oynamıyorsa yatmış olacaktı. Onu çok az görüyordu. Sadece pazar günleri boştu. Ama o gün de oğlu dershaneye gidiyor ve akşama doğru dönüyordu. En son ne zaman birlikte kahvaltı yaptıklarını bile anımsamıyordu. Gitgide birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Her gün pek çok insanın sorununu dinliyor, çözümler üretmek için çabalıyordu ama oğluyla karşılıklı oturup dertleşecek vakit bulamıyordu. Bundan acı duyuyordu şüphesiz ama elinden gelmiyordu.

Sakin bir yaşam mahvediyordu onu. Yalnız kaldığı her an o korkunç kaza yakasına yapışıyor, görüntülere boğuyordu onu. Rüyalarına kadar girip uykularını kâbusa dönüştürüyordu. Denemişti; hastalarında denediği tüm yöntemleri, kendi ürettiği ya da ürettiğini sandığı her yolu... Umudunu yitirmek istememişti; bastırmamak, yüzleşmek ve üstesinden gelmek istemişti. Ama hayır. Hiçbiri sonuç vermiyordu. Sonuç veren tek yöntem çalışmaktı. Ölesiye, pestili çıkasıya kadar çalışmak. Bunu ne kadar sürdüreceğini bilmiyordu. Ama dört yıldır sürüyordu ve devam edebilirdi pekâlâ. Oğlu kendi başına idare etmeyi öğrenmişti. “Süt kuzusu” olmaya niyeti yoktu. Böyle söylemişti bir defasında. Ama yıllardır insanların içini deşmeye alışmış biri olarak, pek de inandırıcı gelmemişti ona bu. Oğlu yardım istiyor olabilir miydi? Anne sıcaklığına ihtiyaç duyuyor olabilir miydi?

Tehlikeli çizgiyi geçmeye başladığını fark edince hemen doğruldu. Her akşam bu koltuğa uzandığında düşünceleri ister istemez

onu aynı noktaya çekiyordu ve artık istemsiz bir şekilde ne zaman kendini bunları düşünürken balsa yerinden fırlıyor ve radyoyu açıyordu. Yine aynı hareketi yaptı. Koltuğun kenarındaki ayakkabılarını kenara itip çıplak ayakla zeminde yürüdü, konsoldaki radyoyu açtı ve geri dönüp yeniden koltuğa attı kendini. Ama eli düğmeğe hafiften de olsa değmişti anlaşılabilir, çünkü yabancı bir şarkı yerine sadece cızırtı duyuluyordu radyodan. Tekrar kalktı. Her zaman ki kanalı bulmaya çalıştı. Fakat kanalın olduğu frekansta cızırtıdan başka bir şey duyulmuyordu.

Derken hemen yakındaki bir başka frekanstan bir konuşma takıldı kulağına. İki kişi, aynalar hakkında sohbet ediyordu. Serbest çağrışım ile ilerleyen bir diyalog gibiydi. Soyut düşünceler, somut varlıklarla gerçeklik kazanıyordu. Bir süre yabancı ya da Türkçe bir şarkıyla bu program arasında kararsız kaldı. Her gün dinlediği, yine de hiçbir tat alamadığı şarkıların yerine farklı bir şey dinlemenin iyi olacağını düşündü. Belki de konuşma ilginç gelmişti ona. Çünkü anlatılanlar arasında bir şeyler onu işaret ediyordu gibiydi. Kimi zaman aklından geçen ama üzerinde pek durmadığı düşünceler şimdi birileri tarafından çok daha açık bir dille, daha geniş bir açıdan ele alıyor gibiydi.

Radyonun sesini biraz daha açtı ve koltuğuna uzanıp dinlemeye başladı.

Zafer Bey: Niye Aynalar Koridoru?

Hakan Bey: Ayna, hayatımızda şeffaflığın, farklı alanlardan yansımaların ve mekânı içine alışın, o anlam topluluğunu içine alışın bir ifadesi.

Zafer Bey: Niye koridor?

Hakan Bey: Aynalar nedir diye düşündüğümüzde aslında hayatımızda çok ayna var. Yüz yüze geldiğimiz insanlar adedince ayna var.

Zafer Bey: Ayna ne gösteriyor?

Hakan Bey: Ayna çoğunlukla kişiyi gösteriyor.

Zafer Bey: Aynaya bakınca bir kişi ne görür? Olanı mı görür, görmek istediğini mi görür?

Hakan Bey: Ayna şeffaftır ve olduğu gibi yansıtır, fakat şeffaflığı ölçüsünde. Bazı aynalar var ki kendinde olan şeyleri karşı tarafa yansıtabilir. Düz bir ayna; ne konkav ne tümsek olan ayna.

Zafer Bey: Paralel gelen ışınları odak noktasından geçecek şekilde yansıtan ayna düz aynadır. İnsanlar her aynaya baktıklarında aynı şeyi mi düşünürler? Aynı şeyi mi görürler?

Hakan Bey: Kişi aynaya baktığında, aslında kendi de bir ayna olduğu için o ruh hâlinin gereği olan bir bakış açısıyla görür. Yani aynada gözüken aynı olsa da aynaya bakan kişi farklı şeyler görebilir.

Zafer Bey: Peki, sen benim için ayna mısın?

Hakan Bey: Tabii. Herkes aslında birbirine aynalık eden bir konumda.

Zafer Bey: İnsanın kendisi de ayna. O kime ne gösteriyor?

Hakan Bey: Burada iki boyut var. İnsan aslında aynı zamanda kendine de bakabilecek bir konumda, kendine de bakabilecek bir özellikte vücuda getirilmiş ve aslında kendini tanıma eğiliminde olan bir süreç yaşıyor insan. Mesela sen konuşurken, bende o konuşmaya karşı bir yansıma oluyor. O konuşmaya karşı yansıma aslında senin kendini bende görmene vesile oluyor. Hayatta insan bir sürü farklı aynada kendini görerek, daha sonra da kendi aynasında kendini görerek kendisiyle ilgili bir algı, kendisiyle ilgili bir düşünce, kendisiyle ilgili bir bakış açısı oluşturuyor. Ve hayatımızın aslında çok parlak aynaları var.

Zafer Bey: Ne gibi mesela?

Hakan Bey: Mesela biz merak ediyoruz; dünyanın, varlık âleminin arkasında neler var, oralarda nasıl hâller yaşanıyor ve arka planda olan durumlar ne şekilde hissediliyor diye. Bunu merak ediyoruz ve bunu bize yansıtan parlak aynalar var hayatımızda. Buna gayb âlemi diyebiliriz; yani bizim bilmediğimiz, ulaşamadığımız, gidemediğimiz bir âlem. Bu şuna benziyor: Çocukluk yıllarımda İstanbul'dan çok bahsedilirdi. İstanbul'dan gelmiş birilerinde sanki İstanbul'u keşfetmeye çalışırdık. Onlar sanki İstanbul'a bir ayna konumundaydı. Gelen kişilerde ben onu görürdüm.

Şu anda da gitmediğimiz bir yerle ilgili oradan gelenlerin ruh dünyasında, davranışlarında, düşüncelerinde orayı hissetmeye, orayı keşfetmeye çalışıyoruz. Hayatımızda böyle değişik alanlardan, bilmediğimiz yerlerden, bilmediğimiz boyutlardan gelenler yoluyla o boyutların hâllerini anlamaya çalıştığımız bir süreç var. İşte orada da o kişi o alana, o âleme bir ayna konumunda. Hayatımızda en merak ettiğimiz konu, öldükten sonra farklı bir âlemin var olması; yani bütün bu hayat süreçlerinin nasıl başladığı, Cenab-ı Hakk'ın içinde bulunduğu konumun, makamın bizim hayatımıza neler yansıttığı, Allah'ı tanımak, bilmek ve O'nu hissedebilmek için nasıl bir durum içerisinde olmamız gerektiği şeklinde, hep arayış içerisinde olduğumuz şeyler var. Bunları da hayatımızda yansıtan unsurlar var. Bu unsurların en başında da Peygamberimiz (sav) geliyor. Belki de bütün varlık âleminin, hayatın en derininde her şeyin anlamını orada bulduğu bir hâl.

Son zamanlarda üzerinde çok konuşulan Higgs Bozonu ve bununla ilgili bir deney var. Bu deneyle varlığın ilk anlarının nasıl oluştuğu, büyük patlamanın olup olmadığı, olduysa büyük pat-

lamada neler yaşandığıyla ilgili keşifler laboratuvarlarda fizikçiler tarafından anlaşılmaya çalışılıyor. Burada enteresan bir nokta var. Higgs alanı diye tanımlanan öyle bir alan var ki oraya giren şeyler, ışık tanecikleri kütle kazanıyor ve atom oluyor, molekül oluyor. Higgs alanı diye bir alan varsa, aslında o alan bir tür kuşatıcı ayna konumunda ve oraya gidenleri atom olarak, molekül olarak, elementler olarak yansıtıyor. Her tarafı kuşatan bir şey. Kuşatıcı bir ayna diyebiliriz böyle bir alana.

Hız Muhammed (sav), nur-u Muhammedî hakikatiyle kuşatıcıdır ki bu birçoğumuzun hayatında çok net hissettiği bir şey değil. Hz. Muhammed (sav) birçoğumuzun hayatında 1400 sene önce dünyaya gelmiş, pek çok önemli gelişmenin sebebi olmuş, insanlık tarihinde çok ciddi değişmelere yol açmış, ahlaki anlamda güzellikler sunmuş çok değerli bir insan. Genel kabulümüz, genel algımız bu şekilde ama böyle bir nur-u Muhammedî hakikatiyle bakıldığında böyle bir hakikati var. Yani âlemde yaşadığımız bütün güzelliklerin, manevi duyguların, insanın iç dünyasını şekillendiren şeylerin esas kaynağı konumunda bir alan. Aynı oraya girip kütle kazanan tanecikler gibi, her birimiz o nur-u Muhammedî alanına girmekle şu an şu konuştuklarımızı konuşur, paylaşır ve bu duyguları hisseder hâle geliyoruz. Bilmediğimiz, farkında olmadığımız ve zaman zaman tanımlayamadığımız bir şekilde etkisinde olduğumuz bir alan bu aslında hayatımızda. Sadece bizi mi etkiliyor? Aslında sadece bizi de etkilemiyor. Bütün insanları etkiliyor ama temel fark, etkilendiğinin farkında olmak ya da olmamak.

Zafer Bey: Kişi aslında kendi aynasından kendini görebilir, ancak insanın asli vazifesi Rabbisinin esmalarını yansıtmaktır. Bunun için sahip olduğu yetenekleri kullanarak Rabbisinin esmasına ayinedarlık etmelidir.

Hakan Bey: Tam bu noktadan hareketle şunu diyebiliriz: Muhammedî alanda nurlanıp o aynı nurun hakikatiyle kendisi de âlemlerin Rabbine ayinedarlık edecek bir konuma geliyor fert. Bu özelliği nerede kazanıyor diye sorarsanız, Higgs alanına girip de kütle kazanan tanecik gibi nur-u Muhammedî alanına giren ruh, beden, varlık, orada nur-u Muhammedî'nin hakikatini üzerine alıp kendisi de bir ayine konumunda hayata geliyor.

Zafer Bey: Yani nur-u Muhammedî; aslında yaratılmış, Hz. Muhammed'e (sav) özellikle verilmiş ama aslında bütün diğer bütün insanlara da verilmek istenen, sürülmek istenen bir krem.

Hakan Bey: Bütün zamanları ve mekânları kuşatan bir şey.

Zafer Bey: Tüm insanlık tarihi boyunca kâinata gelmiş bütün varlıklara sürülmek istenen bir krem.

Hakan Bey: Bu, bizim şu anda manevi anlamda yaşadığımız, hissettiğimiz her şeyin kaynağının orası olduğunu, böyle bir arka plan olduğunu gösteren, hissettiren bir şey. Bu yönüyle bakıldığında da şu âlemde manevi ne güzellik varsa, kim tarafından ortaya konuyorsa, bunların hepsinin Hz. Muhammed (sav) tarafından âlemlerin Rabbinden bize yansıtıldığının da bir ifadesi.

Nur-u Muhammedî hakikatiyle nurlanmışlık hâli aslında bazı kimselerde çok daha belirgin gözüküyor. İnsanlık tarihine baktığımızda o nurun tezahürlerini gördüğümüz ve kendilerini görmesek dahi onlarla ilgili bir şey okuduğumuzda, onlarla ilgili bir haber duyduğumuzda, onlarla ilgili bazı hikâyeler anlatıldığında o nurun sıcaklığını bize zaman ötesinden yansıtabilen insanlar var. Hz. Muhammed'in (sav) bütün insanlığa bir alan oluşturup onların manevi güzelliklerinin ortaya çıkış vesilesi olması gibi, bu hâl de aslında o kişilerde diğer insanlara aynı sıcaklığın, aynı hakikatin, aynı güzelliklerin yansımalarının bir vesilesi oluyor.

Zafer Bey: Peki, bir insan nur-u Muhammedî kremi sürünürse nasıl bir aynaya dönüşür?

Hakan Bey: Benliğinin önünde gölge olduğu ve...

Zafer Bey: Bu krem parlatan değil de şeffaflık veren bir krem. Yani öyle bir krem sürüyorsunuz ki görünmez hâle geliyorsunuz.

Hakan Bey: Görünmez ve gösterir bir hâle geliyorsunuz. Az önce bahsettiğimiz gibi, konkav ya da konveksliklerimiz varsa, geriye doğru kamburluklarımız ya da öne doğru çıkıntılarımız varsa onu da düzleştiren bir krem. Higgs alanı aslında her yerde, şu anda atomlardan oluştuğumuz için. Nur-u Muhammedî hakikatinin de her yerde olabilme potansiyeli çok daha güçlü. Dolayısıyla aslında biz şu anda yaptığımız konuşmalarla, yaptığımız ibadetlerle o alanda nurlanıp tekrar varlık âlemine dönme süreci içerisindeyiz.

Zafer Bey: Aslında bu radyoda konuştuğumuz da bizi nur-u Muhammedî'nin kremi sürüp şeffaflaştırmaya itsin diye buradayız, öyle mi?

Hakan Bey: Tabii, o alana girip çıkmak duasıyla...

Zafer Bey: Kur'an-ı Kerim okurken, Mevlana'yı okurken, İmam Gazali'yi okurken... Bunların hepsi şeffaflık için mi?

Hakan Bey: Hepsi şeffaflık için. Yani o alana girip hayatımızdaki bütün o katılıklardan, sertliklerden, benliğin getirdiği karanlıklardan bir tür uzaklık hâli yaşamak için. Nurda aslında çok net bir şeffaflık var.

Zafer Bey: Nur deyince biz ışık zannediyoruz.

Hakan Bey: Aslında ışık varlık âleminde onu en iyi sembolize edebilecek şeylerden biri olduğu için ışık deniyor.

Zafer Bey: Yoksa o nur ne?

Hakan Bey: Nur aslında hakikatin ortaya çıkarıcısı. Biz hakikati madde diye gördüğümüzde maddenin ortaya çıkarıcısı ışık. Peki, ışık maddeyi etkiliyor mu?

Zafer Bey: Etkilemiyor gibi gözüküyor. Yıllarca odanın ışığı yanıyor ama duvarda hiçbir değişim olmuyor.

Hakan Bey: Yağmur tanesi bile çarptığında şekli değiştiriyor ama o kadar foton taneciği çarpıyor da en ufak bir farklılık oluşmuyor.

Zafer Bey: Lazer ışığı yöneltseniz bir yere, epey bir şey götürüyor.

Hakan Bey: Tabii. Işık, fotonlardan oluşan bir yapı olarak kabul edildiğinde kütleli olmayan, hacim işgal etmeyen bir şey.

Zafer Bey: Onlar Higgs alanına girmediği için mi kütleli yok?

Hakan Bey: Higgs alanından etkilenmiyorlar. Bu etkilenmeyen şeyler foton olarak kalıyor. Higgs alanından etkilenen şeyler bir kütle kazanmak için zaten orada bulunuyorlar. Bir de kuarkların aşağı spin ve yukarı spin özellikleriyle bağlantılı bir etkilenmele-ri var. Fotonlar etkilenmiyorlar. Dolayısıyla gerçekten şeffaf kalan yapılar bunlar. Bir katılık hâline girmemiş oluyorlar. Aslında insanın nuraniyetinde de hazlarından, maddi bedeninden ve olayların onun dünyasında oluşturduğu bedenle bağlantılı şeylerden daha ötede, daha şeffaf ve herhangi bir kalıba da girmeyen yapılar var.

Zafer Bey: Nur-u Muhammedî'yi biz sanki Hz. Muhammed'in (sav) etrafında yer alan bir ışık gibi zannediyoruz.

Hakan Bey: Hayır, aslında bütün varlık âlemini kuşatan, her şeyin arka planını teşkil eden ve onlardaki gerçek anlamların ortaya çıkışına vesile olan bir alan diye ifade edeceğiz ama alan kavramı ona göre biraz daha katı kalır.

Zafer Bey: Niye Nur-u İsevi, Nur-u Peygamberi, Nur-u Nübüvvetî değil de nur-u Muhammedî? Bir şahıstan dolayı mı?

Hakan Bey: Hayır. O şahsın şu varlık âleminde, insanlık dünyasında ve kâinatın bütününde oluşturduğu, ortaya koyduğu anlamla bağlantılı. Yani o zat (sav) insanlık âleminde sadece bir insan olarak tezahür ediş boyutuyla şahıs anlamını ifade etmiş ama onun bir hakikati var; o hakikat bu bahsettiğimiz kuşatıcı anlam.

Mesela bir adamın saçından bir tel alıp onun genetik şifresini çıkarabiliyorsunuz. Topuğundan da alsanız orada aynı kod var. Aslında oradan aldığınız bir tane kıl, bütününün de programını içinde saklayan bir şey. Aslında Hz. Muhammed (sav), insanlar içinde insanlardan bir insan. Fakat bütün kâinatın, yaratılışın kodlarını taşıyan genetik kod gibi bir şey. İnsanlık kodu değil benim kastettiğim; göz, kulak kodu değil. Manevi kodları kastediyorum. İşte nur-u Muhammedî, oradaki genetik şifrenin açılımı.

Zafer Bey: Tabii. Her bir varlık da aslında o alana girip çıkmakla bir anlam kazanıyor. O alanla boyanmakla bir anlam kazanıyor.

Hakan Bey: Aslında nur-u Muhammedî, bir boya türü, bir felsefe, şeyleri anlamlandıran bir şey. Dolayısıyla, Allah-u Teala nur-u Muhammedî'yi en iyi hisseden, Muhammed (sav) isimli bir zat yaratmış. O (sav), nur-u Muhammedî'yi en iyi yansıtan kul.

Zafer Bey: Evet. Hakikatini bir insan bedeni şeklinde ortaya koyan, anlamını insan bedeni şeklinde ortaya koyan bir mana.